D·N
11/6 1949

Hur kommunister beljuger sitt land

Finland erbjuder just nu ett skolexempel på hur ledande kommunister baktalar sitt hemland och söker provocera konflikt med den övermäktiga grannen. Debatten om det s. k. strategiska vägavtalet har inte medfört några elakartade följder — ryssarna har tagit de "upplysningar" som så frikostigt skänkts åt dem med större lugn än de beskäftiga kunskaparna. Förmodligen har de funnit berättelserna alltför osannolika, kanske rent av löjeväckande. I varje fall har det inte passat dem att nu ställa till med gräl inför öppen ridå. Men de finska kommunisterna i riksdagen och pressen försummar inget tillfälle att förtala den demokratiska regimen, de tar till vad som helst, till och med rena befängdheter, och från den synpunkten är rövarhistorien om de storpolitiska vägarna mycket karaktäristisk.

Det började med ett mystiskt "meddelande" i Hamburgradion om att Finland deltagit i en internationell vägkonferens i Genève och förbundit sig att bygga vägar mot gränsen i öster enligt någon sorts allmän europeisk plan. Novoje Vremja slog larm: den ryska tidningen antog att det var fråga om något storstrategiskt anfallsprojekt. Finland som vägbyggare åt amerikanska infanteridivisioner — tanken är så absurd att inte ens de mest överhettade hjärnor borde fängslas av den. Men Hertta Kuusinen — den kyligaste, mest beräknande av den finska kommunismens ledare — skyndade sig att göra en interpellationsaffär av saken.

Enligt hennes framställning kunde man med fog misstänka att regeringen bakom riksdagens och folkets rygg ingått ett vägavtal i direkt avsikt att tjäna den imperialistiska storkapitalismens brottsliga offensivplaner mot Sovjet, Finlands välgörare. Som kompletterande bevis utpekades en del vägbyggen i Karelen: en av vägarna siktade uppenbart mot Viborg! Kommunisterna gjorde den ena upptäckten efter den andra: en militärt betydelsefull huvudväg skulle skapas "från Marseille till Helsingfors", tunneln under Öresund spökade igen osv. Svaret kom efter några veckor mot slutet av maj: det mest eftertryckliga tillbakavisande av alla uppgifter i interpellationen. Utrikesminister Enckell kunde bland annat påvisa att Finland aldrig deltagit i den nämnda konferensen, att myndigheterna stod helt främmande för de uppgifter som den Myrdalska Europakommissionens undersektion för landsvägstransporter behandlat, att ett utkast till internationellt vägnät uppgjorts i Genève, enligt vad man kunnat se av ett översänt protokoll, men att Finland inte besvarat de frågor (om kostnader m. m.) som ställts i ett bifogat cirkulär. Hr Enckell hade inte svårt att verka obesvärad: han var oskyldig som ett barn. Han tillade att frågeformuläret inte röjde något intresse för "uppgifter av militär-strategisk betydelse". Regeringen "ägde inte heller kännedom om att Förenta staterna skulle ha visat något intresse för Finlands landsvägar".

Finlands landsvägsnät utvecklas i stort sett enligt en plan som fastställdes redan före kriget. Justeringar i den planen förestavas främst av landavträdelserna vid de två fredssluten: det har visat sig nödvändigt att bygga en del nya förbindelseleder när de gamla försvunnit. Den kommunikationstekniska och lokala motiveringen för dessa kompletteringar och förbättringar kan kontrolleras av alla intresserade, även av utlänningar. Det finns inte skymten av sannolikhet för att andra skäl än de uppgivna ligger bakom de väganslag som myndigheterna kunnat ge plats åt på sitt sparsamma byggnadsprogram. Det fordras ond vilja och högt uppdriven förvrängningstalang för att hävda något annat.

Ett likartat komprometteringsförsök från de senaste veckorna är angreppen på presidenten och regeringen i samband med benådningen av Ryti och de andra krigspolitikerna i sista gruppen, som fått de hårdaste domarna. Kommunisterna skildrade denna benådningsakt som ett utslag av reaktionens stigande självkänsla och stridslystnad, en provocerande handling mot ryssarna. De ivriga hantlangarna fick igen erfara besvikelsen att deras överordnade lät de goda uppslagen falla till marken. Ryssarna gjorde inga anmärkningar på officiell väg. Förgäves hade kommunisterna utmanat den finska folkopinionen, som aldrig riktigt kunnat förlika sig med de politiska domarna efter nederlaget. Dessutom kom regeringen med en otrevlig påminnelse. Samlingsregeringen under de "folkdemokratiska" bröderna Pekkala (som statsoch justitieministrar) hade inlett benådningarnas rad genom att upphäva villkorliga domen för de två först frigivna statsråden (frigivna enligt vanliga regler när de avtjänat viss del av straffet). Presidenten och den Fagerholmska regeringen följde detta goda föredöme. De vägrade att bli inhumanitära bara för att kommunisterna stod beredda att intala ryssarna att human rättstillämpning i ett demokratiskt samhälle är detsamma som reaktionär politik.

Neutralitetspolitikens innebörd

Den socialdemokratiska Aftontidningen, vars ledarförfattare tycks ha förälskat sig i en besynnerlig tankegång, har ånyo riktat ett angrepp mot Dagens Nyheter, som, sägs det, principiellt intar samma utrikespolitiska hållning som kommunismen. Denna tidning har, betonas det, hävdat att Sverige under inga förhållanden kan tänkas föra ett krig på Rysslands sida mot Västern. Ett neutralitetsbrott kan naturligtvis beivras på vanligt sätt, från vilket håll det än kommer, men "vi vill själva välja en bestämd sida, om vi ställs inför tvånget av ett val... under inga omständigheter vill svenskarna utnyttja sina försvarsanstalter till stöd åt makter vilkas seger skulle medföra vårt nederlag".

Först och främst bör betonas att enligt Dagens Nyheters mening denna ståndpunkt måste vara alla svenska demokraters. De nyss citerade orden är inte hämtade ur denna tidning, utan ur överstelöjtnant Murrays och kapten Löfgrens utmärkta bok om Nordens försvar. I en rad tidningar har grundtankarna i denna skrift — bland andra den nu nämnda — vunnit instämmande. Vid förhandlingarna om ett samnordiskt försvar diskuterades blott ett krigsfall öst, inte ett krigsfall väst — senast betygades detta av försvarsministern den 5 juni. Inom riksdagen har, vad de demokratiska partierna beträffar, enighet framträtt därom att kommunismen är demokratins fiende och att dess seger i världen skulle medföra den svenska frihetens undergång. Socialdemokratiska tidningar har öppet och klart uttalat att vi inte under några omständigheter får komma i krig på fel sida.

Då en ledande socialdemokratisk tidning likväl kritiserar denna tankegång frågar man sig vilken uppfattning som i realiteten är förhärskande inom regeringen och de grupper som stöder dennas neutralitetspolitik. Om det på dessa håll anses att denna politik innesluter möjligheten av en aktion på rysk sida mot Norge, Danmark och andra väststater, borde det åtminstone sägas ifrån, inte bara i Aftontidningen. Är det en neutralitet av denna beskaffenhet som den officiella linjen innebär, lär dess inom folkopinionen redan starkt försvagade position snart vara helt söndersmulad.

PRESSGRANNAR

Fristen för hr Wahlbärj beror på en förhalningsmanöver från finansborgarrådet Z. Höglund, konstaterar Svenska Dagbladet (h):

Ärendet borde ha kunnat avgöras omedelbart, i all synnerhet som man numera vet att även socialdemokraterna ha uttalat sig för herr Wahlbärjs avgång. Herr Z. Höglund föredrog för sin del uppskov, och detta medförde att frågan om herr Wahlbärj ytterligare en vecka framåt förblir olöst. Uppskovsbeslutet tyder på att den socialdemokratiska gruppen alltjämt är oviss om hur det Wahlbärjska fallet bör behandlas. Gruppledningen tvekar av obekanta orsaker, uppenbarligen till skada för sitt eget anseende.

Efter att ha erinrat om en av Wahlbärjsskandalerna skriver Stockholms-Tidningen (fp):

En veckas uppskov med avgörandet i denna affär kan inte ändra något i dessa och andra liknande konstateranden, som är fällande för en förtroendeman i ett borgarråds ställning. Den socialdemokratiska stadsfullmäktigegruppen kommer likväl inte ifrån avgörandet. Ju längre den drar ut på tiden med detta, desto sämre för den själv.

Morgon-Tidningen (s) håller sig till de oklanderliga talesätten:

De ansvariga kommunala instanserna har hittills skött handläggningen berömvärt och med ärlig vilja att gå till botten av problemet. Stadskollegiets beslut på torsdagen att bordlägga frågan för att erhålla nya klarlägganden, och bereda ledamöterna tillfälle att grundligt sätta sig in i alla detaljerna, kan endast ytterligare förstärka det intrycket. Man bör då åtminstone ha något belägg för motsatsen innan det kan tas för givet att icke den fortsatta behandlingen skall ske i samma anda.

Dagens Nyheter kommer i fortsättningen, liksom under det gångna utredningsåret, att för sin del söka hålla en sådan anda levande.

Den standardsänkning för skolbyggnader som regeringen anbefallt har sina kända, bistra orsaker, men Folkskollärarnas Tidning måste ändock konstatera att "den totala avsaknaden av alla pedagogiska, sociala och hygieniska hänsyn verkar skrämmande":

Det förefaller som om inom regeringen den ena handen inte vet eller låtsas veta vad den andra gör. En storartad skolreform har planerats med djärvhet, framsynthet och optimism av skolkommissionen, till vilken statsministern tagit initiativet och vars ordförande han varit, tills den nuvarande ecklesiastikministern tog vid och fullföljde reformarbetet. Både hrr Erlander och Weijne har satsat mycket på skolkommissionens förslag och inte tvekat att gentemot mera försiktiga kritiker av skolprogrammet hävda reformens ofantliga betydelse som kulturfråga och socialreform. De nya skolbyggena bör i både kvantitativt och kvalitativt hänseende planeras med hänsyn till skolväsendets utbyggnad, hävdar skolkommissionen.

Nu synes hr Sköld uppträda som den verklige bromsaren av utvecklingen på skolans område.

Lyckligtvis är inte staten alldeles allenarådande när det gäller skolbyggnader. Kommunerna har också ett ord med i laget. Man kan vänta att de med alla krafter spjärnar emot ett sparnit av det alltför kortsiktiga slag vi erinrar oss från krigsåren, då man uppförde en rad nya ämbetshus som knappt var färdiga förrän de måste byggas om och till.

Juristopinionen i lagstiftningsarbetet vill professor Halvar F. Sundberg, som trogen lärjunge till C. A. Reuterskiöld, tillmäta en alldeles speciell vikt. Efter en uppenbart felaktig karaktäristik av det svenska statsskickets uppbyggnad kommer han i en artikel för Stockholms-Tidningen fram till följande tirad:

Lagrådets mening är enligt grundlagen likvärdig med statsrådets. Lagrådets uttalande är sålunda icke något remissyttrande av sådant slag, som enligt regeringsformen § 10 skall infordras från vederbörande ämbetsverk. Uttalandet har en annan grund och en annan tyngd. Det är givet av domaremaktens högsta representant. Lika litet som det lärer kunna ifrågakomma, att ett lagförslag framlägges mot statsrådets avstyrkande, lika litet borde ett lagförslag kunna av regeringen framläggas mot lagrådets avstyrkande.

Det egentliga motivet för slutsatsen — som klart strider mot svensk statsrätt — anges på andra ställen i artikeln: den Sundbergska inställningen till ägandet har präglat lagrådets uttalande om årets förslag till expropriationslagstiftning. Varje historiskt bildad vet att de högre juristerna brukat motsätta sig lagstiftning byggd på nya, sociala motiv. Därav följer inte att deras mening i sådana fall skulle vara mindre värdefull än andras, endast att det skulle leda till orimliga konsekvenser att tillmäta den utslagsgivande vikt.

En industriledares syn på samhällstendenserna har presenterats i tidskriften Obs! och följaktligen uppvisat en rad bornerade omdömen. Smålands Folkblad (s) har en verkningsfull slutreplik:

Det gäller nog att tala tyst om medelmåttor. Alldeles särskilt liten anledning att döma över andra har väl den, som själv ärvt sin ställning som industriledare. Inget vet hur Karl Kempe utvecklats om han blivit född i en av Frans Kempes många industriarbetarkaserner. Intelligent, som han är, hade han väl blivit fackföreningsledare. Eller kanske rent av en riksdagsman, som suttit på Helgeandsholmen och främjat en fortsatt sådan nivellering, som det svenska folket haft så stor glädje av.

Riksdagssammanträden

Lördagen den 11 juni 1949.

Första Kammarens vid slutet av 1949 års vårsession ojusterade protokoll komma att justeras i kammarens kansli kl. 11 f. m.

Andra Kammarens vid slutet av 1949 års vårsession ojusterade protokoll komma att justeras i kammarens justeringsrum kl. 11 f. m.

Bolsjevismen och religionen

Av ARTHUR MONTGOMERY

DEN SOM ÄR en regelbunden läsare av den sovjetryska pressen har inga svårigheter att finna kritiska och fientliga omdömen om religionen. Ateismen är uppenbarligen en attityd som anstår en sann bolsjevik. Den kristna moralen åtnjuter inte heller någon hög uppskattning i dagens Ryssland.

Den aggressiva inställningen till religionen är delvis betingad av att marxismen, också i den form den antagit i Sovjetunionen, är en materialistisk åskådning. Det är inte alldeles lätt att klargöra vad detta innebär, och ofta definierar ryssarna materialismen på ett sätt som egentligen endast riktar sin udd mot den filosofiska subjektivismen. Materien är en objektiv verklighet, heter det, som existerar utanför och oberoende av medvetandet. Men denna harmlösa definition ger dock ingen riktig föreställning om den officiella uppfattningen. Faktiskt menar man att den materiella verkligheten på något vis är den högsta formen av verklighet. På detta sätt kommer man ganska nära den metafysiska materialismen, som man dock enligt andra uttalanden betraktar som ett övervunnet stadium.

Det inskärps med allt eftertryck att den materialism som marxismen förkunnar inte är en filosofisk åskådning bland andra. Den innebär i själva verket avslutningen på hela den gamla filosofin. Den "ruttnande" kapitalismen ger visserligen ständigt upphov till nya "idealistiska" riktningar, från skolastisk kunskapsteori till öppet prästvälde och mystik. För närvarande är den borgerliga världen, om man får tro en del skribenter i Pravda, sysselsatt med att laga ihop något slags filosofisk komplettering av Marshallplanen, som skall ge den amerikanska kapitalismen ett fördärvligt inflytande också på det kulturella området. I detta sammanhang erinras om "reaktionära" tänkare av Bertrand Russells typ och om en del katolska filosofer.

Det gäller här en ideologisk strid mot de "demokratiska" krafterna. Självfallet anser bolsjevikerna att de hatade högersocialisterna härvid ger prov på särskilt nit, i försök att förvärva sina imperialistiska "husbönders" förtroende. De säges idissla de mest olikartade borgerliga ideologier. De engelska labourpolitikerna med Laski i spetsen stämplas som nykantianer, och Léon Blum ägnar sig enligt ryska auktoriteter åt att tillreda en ideologisk blandning av nykantianism och kristen moral.

Men allt detta är närmast att betrakta som ett led i kapitalismens dödskamp och kan på intet vis fördröja marxismens avgörande seger. Inte heller marxismen är visserligen ett alldeles avslutat helt. Också den är föremål för en fortgående omvandling, men själva grundtankarna tycks dock ha en sakrosankt karaktär, och det är alldeles uteslutet att den skulle kunna ge utrymme åt kristlig mystik. Den vanlige medborgaren bör för övrigt väl akta sig för att söka förbättra den marxistiska världsåskådningen. Den högsta auktoriteten på detta område, som talar med förbindande kraft, är kommunistiska partiets centralkommitté. Den avgör inte bara moraliska och estetiska frågor, utan är också i tillfälle att ge ett svar på den gamla frågan "Vad är sanning?" Nu senast inom biologin.

Marxismen är en intolerant åskådning. Materialismens kamp mot andra världsåskådningar betraktas icke bara som en strid mellan sant och osant. Den är också en reflex av klasskampen på det sociala området och måste skoningslöst kämpas till slut. Den marxistiska materialismen är det segrande "proletariatets" tro, under det att "idealismen" hyllas av den degenererade borgerliga kulturen. Det är falskt och orimligt att kräva vetenskaplig objektivitet vid bedömningen av filosofiska spörsmål. Krav på objektivitet leder i själva verket raka vägen till kryperi för de borgerliga ideologierna. Demagogiska slagord om kulturens och vetenskapens "kosmopolitism", som är så gängse i Västerlandet, är bara en täckmantel för imperialistiskt expansionsbegär, en strävan att ställa kulturen och vetenskapen i tjänst hos det monopolistiska kapitalet.

Också kristendomen är en av de förhatliga "idealistiska" riktningarna, och det anges som en av det kommunistiska partiets uppgifter att övervinna de religiösa föreställningarna. Kristendomen ter sig för bolsjeviken som en av det kapitalistiska samhällets kvarlevor, präglad av den för klassamhället och dess prästerskap karaktäristiska blandningen av slavsinne, gudsfruktan och djävulsskräck.

Det blir således inte mycken plats över för kyrkan och religionen. De hör tydligen till de företeelser som är dömda att försvinna, allteftersom kommunismen realiseras. Men tills vidare tolereras de dock — på vissa villkor —, och vid olika tillfällen har det förklarats att det inte läggs några band på den enskildes religiösa övertygelse. Men denna liberalism gäller dock endast under förutsättning att de religiösa samfunden inte på något sätt motverkar den kommunistiska politiken, utan tvärtom lydigt ställer sig i dess tjänst.

Den rättrogna kyrkan i Ryssland tycks ha funnit sig i dessa krav och spelar nu sin roll som ett pålitligt redskap för den kommunistiska statsmaktens strävanden både inom och utanför Rysslands gränser. I gengäld åtnjuter den ett slags halvofficiell ställning. Mestadels får den visserligen leva ett mera anspråkslöst liv i det fördolda, men vid lämpliga tillfällen skjutes den fram för att göra sin insats i den sovjetryska propagandan.

Kyrkans tjänstvillighet kom bland annat till uttryck förra sommaren, då patriarken i Moskva med understöd av de rättrogna kyrkorna i satellitstaterna, inklusive Serbien, gjorde en från deklaration mot Vatikanen och dess internationella inflytande. Som bekant ogillar Ryssland alla internationella organisationer som inte har sitt upphov i Moskva.

De rättrogna patriarkerna förklarade nu Vatikanen vara en central för intriger mot "folkens", dvs. kommunisternas, intressen, varvid speciellt de slaviska nationerna blev lidande. Över huvud sades Vatikanen vara ett säte för internationell fascism, och det betonades att alla kristna måste brännmärka dess politik såsom antikristlig, antidemokratisk och antinationell. Vid samma tillfälle fick även den ekumeniska rörelsen en snäv tillrättavisning. Den sades i stort sett företräda politiska och antidemokratiska, icke kyrkliga mål.

Också andra religiösa strömningar som har sitt centrum utanför Ryssland är föremål för samma misstro. Det gäller exempelvis judendomen, speciellt i dess sionistiska form. Även här gäller det att man kan påräkna stöd och sympatier från Sovjetunionens sida endast om man helt tjänar dess intressen. Allteftersom de ryska förhoppningarna att vinna inflytande inom den självständiga israelska staten förflyktigas, träder också judendomen in i de misstänkta organisationernas krets.

Helt annorlunda ställer man sig till sådana internationella aktioner som — även om inte alla deltagare är medvetna om det — har sitt centrum i Moskva. Vid tiden för det stora fredsmötet i Paris för några veckor sedan fick också religionen spela en flyktig och generad gästroll i Pravdas spalter. De religiösa representanter som skänkte sitt stöd åt mötet och härmed åt den ryska propagandan behandlades med all den välvilja som bolsjevikerna är mäktiga gentemot så suspekta kvarlevor av kapitalismen.

I äldre tider, när kyrkan stod vid höjden av sin makt, brukade man säga att vetenskapen fick inta den blygsamma platsen som ancilla fidei, trons tjänarinna. I Ryssland av i dag är det den kristna religionen som får finna sig i denna underdåniga ställning och tjäna den segerrika kommunistiska tron. Den får existera på villkor att den själv aktivt deltar i arbetet på att göra religionen överflödig. Och den måste ge sitt stöd i kampen mot de självständiga religiösa krafter som fortfarande spelar en stor roll i Västerlandets samhällsliv.

Leende kung Gustaf lutad mot bilen, hyllad med barnens sång och blommor

Ett leende spred sig över kung Gustafs ansikte när han, lutad mot bilen med hatten i hand, hörde sjundeklassaren Harald Selin från Hölö kyrkskola utbringa ett leve, som besvarades av sjuttio flaggviftande Tullgarnsbarn med fyra taktfasta "hurra" och av två små gälla röster med ytterligare ett femte. "Tack, tack, ska ni ha", sade kungen när kungssången sjungits och den långa raden barn kom fram och knixade, neg och bockade — allt efter ålder och fallenhet — och lämnade fram buketter av blåklint, prästkragar och smörblommor.

Kungen höll på fredagen konselj på Stockholms slott, och efter lunchen körde hans bil fram kl. 13.15. Jämnt en timme senare bromsade den in framför sjuttio högtidsklädda skolbarn med småsyskon och mammor. Kungen steg ur bilen åtföljd av kabinettskammarherre af Klercker och adjutanten, greve Wachtmeister, och medan de närvarande stämde upp "Ur svenska hjärtans djup", lutade sig kungen mot bilens främre stänkskärm och lyssnade i solskenet med hatten i hand. Ett glatt leende spred sig över hans ansikte då levet för honom utbringades och besvarades med fyra — av några med fem — taktfasta "hurra".

Saften och kakorna smakar bra när man för tredje gången uppvaktat kungen, tyckte Siv Johansson från Hölö kyrkskolas tredje klass. Dagen till ära var hon iförd Tullgarnsdräkten, som drottning Victoria komponerade.

Blommor, blommor och åter blommor.

Så blev det defilering fram till kungen, och en mängd sommarblommor lämnades av nigande och bockande barn. Livjägare David Nygren fick slutligen ta hand om ett försvarligt fång, som i hans guldsmidda armar bars upp till slottet. Tullgarns trädgårdsdirektör, hr David Eriksson — tidigare drottningens högra hand i slottets trädgård och park —, överlämnade sedan de första blommorna till kungen från trädgårdarna på Tullgarn. Det var en vacker bukett rosor, lövkojor och lejongap. Inne i slottet hade hr Eriksson prytt rummen med stora fång vilda och odlade blommor.

Efter en kort promenad genom barnskaran fick kantor Stig Rasjös klasser från Hölö folkskola ge plats för bilen, och kungen steg i efter att ha hälsat på hovpredikanten, kyrkoherde Åke Berger, med ett "Se goddag, hur står det till? Tack för uppvaktningen, men nu får du ta fram bilen." Bilen svängde upp till portarna, och för de yngsta återstod saft och tårtor i gröngräset. Men inte länge! "O, vad gott", suckade tredjeklassaren Siv Johansson, som dagen till ära var iförd Tullgarnsdräkten, som drottning Victoria komponerade.

När bilen kom upp genom allén lät slottsvaktmästaren Isak Blom den tretungade flaggan gå i topp. I strålande högsommarvärme gjorde kungen sin entré på Tullgarns blomstersmyckade slott.

How.

Reservanternas skäl för en hyreshöjning

De tre ledamöter i hyresrådet som inte biträdde rådets beslut att avslå kravet på en generell hyreshöjning, byråchefen Erik Alexanderson, advokat Sigurd Ahlmark och major Tor Wibom, har nu avgivit sina reservationer.

Hrr Ahlmark och Wibom förklarar i en gemensam skrivelse att undersökningen om kostnadsutvecklingen visar att omkostnaderna stegrats med i genomsnitt 6 procent för samtliga orter. Reservanterna finner att hyresrådet lagligen inte ägt undandra sig att medge en höjning, som inte skulle ha understigit 4 procent för Stockholm, 5 procent för Göteborg och 8—10 procent för övriga orter, eller i genomsnitt 6 procent.

Byråchefen Alexanderson finner att hyresrådets undersökning av fastighetskostnaderna visar en ökning av omkostnaderna i procent av hyresvärdet 1938 med 3,23 procent för Stockholm och 5,68 procent för övriga städer.

Med hänsyn till den ekonomiska situationen i övrigt bör den höjning som annars skulle ha medgivits modereras något, säger hr Alexanderson. Han finner därför att någon generell höjning inte bör medges för Stockholm, men däremot för övriga orter med 3 procent av hyran i hus som färdigställts före den 1 januari 1942.

Kungafonden har fått stadgar och styrelse

Konungen fastställde på fredagen stadgarna för 90-årsfonden för Sveriges ungdom och utsåg ledamöter och suppleanter i styrelsen samt huvudmän för fonden.

Styrelsen består av riksmarskalken Ekeberg, ordförande, generalsekreterare Bo Bengtsson, direktör E. Bjelle, ombudsman Nils Goude och undervisningsrådet Ragnar Lund med riksdagsledamoten fru Sigrid Ekendahl, musikdirektör Folke Roth och major Sven Thofelt som suppleanter.

Till huvudmän har utsetts dels styrelsens samtliga ledamöter och suppleanter samt generalsekreterare Henrik Beer, grevinnan Estelle Bernadotte, överlärare Sixten Blomquist, biskop Torsten Bohlin, fru Elsa Cedergren, överdirektör C. W. Curtman, byråsekreterare Gösta Gärdö, studierektor Gunnar Hirdman, lantbruksdirektör Nils Johan Hultgren, fru Margit Jacobson, major Ernst Killander, överstelöjtnant Malcolm Murray, bankkamrer Yngve Nordqvist, socialsekreterare Einar Rimmerfors, generaldirektör Nils Rosén, generaldirektör Åke Sundelin och jur. stud. Göran Waldau.

Utredningen angående fondens förvaltning och användningen av dess avkastning enligt konungens önskan till främjande av ungdomens frivilliga, ideella verksamhet har ombesörjts av riksmarskalken i samråd med statsministern.

Styrelsens ordförande utses av konungen. Övriga ledamöter och suppleanter för dem utses under kung Gustafs regeringstid av honom, därefter av huvudmännen på årsmöte.

Ny förbundsordförande hos Väg- och vatten

Väg- och vattenbyggnadsarbetarförbundets kongress avslutades på fredagen. Då nuvarande förste förbundsordföranden Oscar E. Forslund avgår med pension under kommande kongressperiod, valdes till hans efterträdare enhälligt nuvarande andre ordföranden Sven Egnell och till andre sekreterare efter Gust. Fjärrstad, som även kommer att avgå med pension, redaktör Edvin B. Göthe. Ny förbundsstyrelse valdes, och ledamöter i denna blev Carl Asph, Ljungsbro, Filip Nordberg, Boden, Oscar Fredriksson, Astorp, Gunnar Unander, Nordingrå, Hjalmar Lundström, Kåge, Västerbotten, Sven Lindh, Uppsala, Eric Andersson, Sparreholm, och Holger Magnusson, Limmared.

Försvarets forskningsanstalt utbygges.

Regeringen har anvisat 198.000 kr. till vissa byggnadsarbeten för undervisnings-, förläggnings- och verkstadslokaler vid infanteriskjutskolan i Rosersberg och 280.000 kr. för tillbyggnad av laboratoriet vid försvarets forskningsanstalt i Frösunda.

FOLKPARTIETS Stockholmsblad

— nr 4 utkommet.

ARTIKLAR:
Från Staaff till Ohlin: fil. dr H. K. Rönblom.
Kerstin Hesselgren — en vägröjdare: rektor Greta Rothstein.
Skolbarn utan skolor: redaktör Gösta Björkman.
Samhörighet och förtroende genom företagsnämnder: överingenjör Folke Petrén.
Stadens lungor: direktör Birger Malm.
Från fogde till överståthållare: direktör Nils Aastrup.
Riksdagskrönika och stadsfullmäktigereferat m. m.
28 sidor aktuell politik. Illustrerad.
Årsprenumeration 4:-, Postgiro 57700.
Organ för Folkpartiets Stockholmsavdelning.

Starka skildringar om

afrikansk negerkung

och hur han upplevde "den första brutala kontakten med bruna och vita erövrare. Forester sörjer för att spännande händelser alltid avlösa varandra".

Henning Söderhjelm i GHT

Nya Forester

HIMMEL OCH SKOG

8:50

amerikansk pojke

och hans möte med "driftlivets nattsidor hos en ansvarslös äldre generation... Bromfield har här med varsamhet och finess behandlat en ömtålig livssituation."

Martin Strömberg i St-T

Nya Bromfield

VILDMARKEN

7:50, inb. 10:50

BONNIERS

Ericsson LM tar Kodak till hjälp

vid förbättringar och nykonstruktioner

Telefonaktiebolaget L M Ericsson använder en Kodak-kamera av typen "High-Speed" vid studier av snabba apparaters rörelser. High-Speed-kamerans snabbhet — 3.000 bilder i sekunden — möjliggör noggrann kartläggning av hastiga rörelser, nödvändig vid förbättringar och nykonstruktioner av t. ex. reläer och mekaniska väljare för automatiska telefonväxlar.

Filmrutorna här invid visar dels vibrationerna hos reläfjädrarna i en fjädergrupp, dels reläankarets rörelser. Observera hur den speciella tidsmarkeringen i vänstra bildkanten flyttar sig.

Så kan Kodak tjäna framstegen vid ett svenskt industriföretag, välkänt överallt på de stora exportmarknaderna och av utomordentlig betydelse för vår samhällsekonomi.

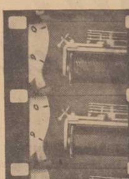

Kodak

HASSELBLADS FOTOGRAFISKA AB

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.